

Výsledky Literární soutěže 2019/20

Kategorie 1. třídy

Poslechni si vánoční pohádku – CD, 8. Vánoce v mlázi. Na papír A4 k ní nakresli vhodnou ilustraci (obrázek). Kresli pastelkami, můžeš i tužkou.

1. místo Amálka Vaculíková 1.B
2. místo Justýnka Čapková 1.B
3. místo Anička Hartmanová, Nikol Jirotová 1.B

Kategorie 2. a 3. třídy

Napiš vánoční příběh podle své fantazie.

Použij v něm všechna tato slova: CUKROVÍ, NÁVŠTĚVA, SNÍH, KAPR, RADOST.

1. místo Stella Drábková 3.B
 2. místo Antonín Navrátil 3.A
 3. místo Jana Bártová 2.B
- Čestné uznání David Šindler 3.B

Kategorie 4. a 5. třídy

Napiš vánoční příběh podle své fantazie.

Použij v něm všechna tato slova: ŠTĚDROVEČERNÍ, VOŇAVÁ, ZÁŘIVÝ, ZLATÁ, VÁNOČNÍ, RYBÍ, VESELÁ, CUKROVÍ

1. místo Samuel Šváb 5.A
2. místo Antonín Labuda 5.B
3. místo Kateřina Kolárová 5.A

Čestné uznání Karolína Priknerová 5.A, Johana Kosáková 5.C, Mína Kočičková 5.B, Andrej Černohous 4.A

Kategorie 6. a 7. třídy

Vyber si jedno z následujících témat : Bláznivá dovolená, Čas vánoční, Jak jsem překonal sám sebe, Dopoledne plné strachu

1. místo Róza Stará 6.A, Háta Adamovská 6.B
2. místo Eliška Fichtlová 7.A, Alžběta Šejnostová 7.B
3. místo Hana Anna Mitasová 6.B, Marino Mareš 6.B

Čestné uznání Oliver Magdić 6.C, Ela Holcová 6.B, Jana Nováková 6.C, Gabriela Svobodová 7.B

Kategorie 8. a 9. tříd

1. místo Ema Adamovská 9.B
2. místo Magdalena Krejčí 9.B
3. místo Tereza Ševčíková 9.B

Čestné uznání Šárka Vykusová 9.B, Anna Klára Petráčková 9.A

Jméno: Janča Bárková Třída: 2.B. Datum: 21. 11

Literární soutěž – téma: vánoce

Byla jednou jedna holčička a ta měla hodně chudí rodiče. Na vánoce čekala vždycky jenom dva dárky. Mnohdy si přála mít vánoce jako všichni ostatní. Měla totiž pomohla, aby měli peníze. Šla do školy, a tam jí děti říkaly, kolik dostávají dárků na vánoce. Holčička byla smutná, protože jí všichni říkali, že měli nejméně deset dárků. Ve škole měli kapra k obědu.

Ona si přála jeden jediný dárek. A to nějakého plyšáka. Přišla k nim návštěva a spolu šli cukroví. Na vánoce napadl smích všichni měli velkou radost. Když našel nějaký věc, tak holčička nřevděla, jestli dostane dárek, který si tak moc přála. Když uviděla stromček, tak si všimla, že pod stromčkem je kovaně moc dárků.

Byla krásně šťastná, a když otevřela dárek, tak uviděla roztomilého plyšáka. Byla krásně šťastná a byla konec přání.

Jméno: Tomik N.

Třída: 3.A

Datum: 20. listopadu

Literární soutěž – téma: Vánoce

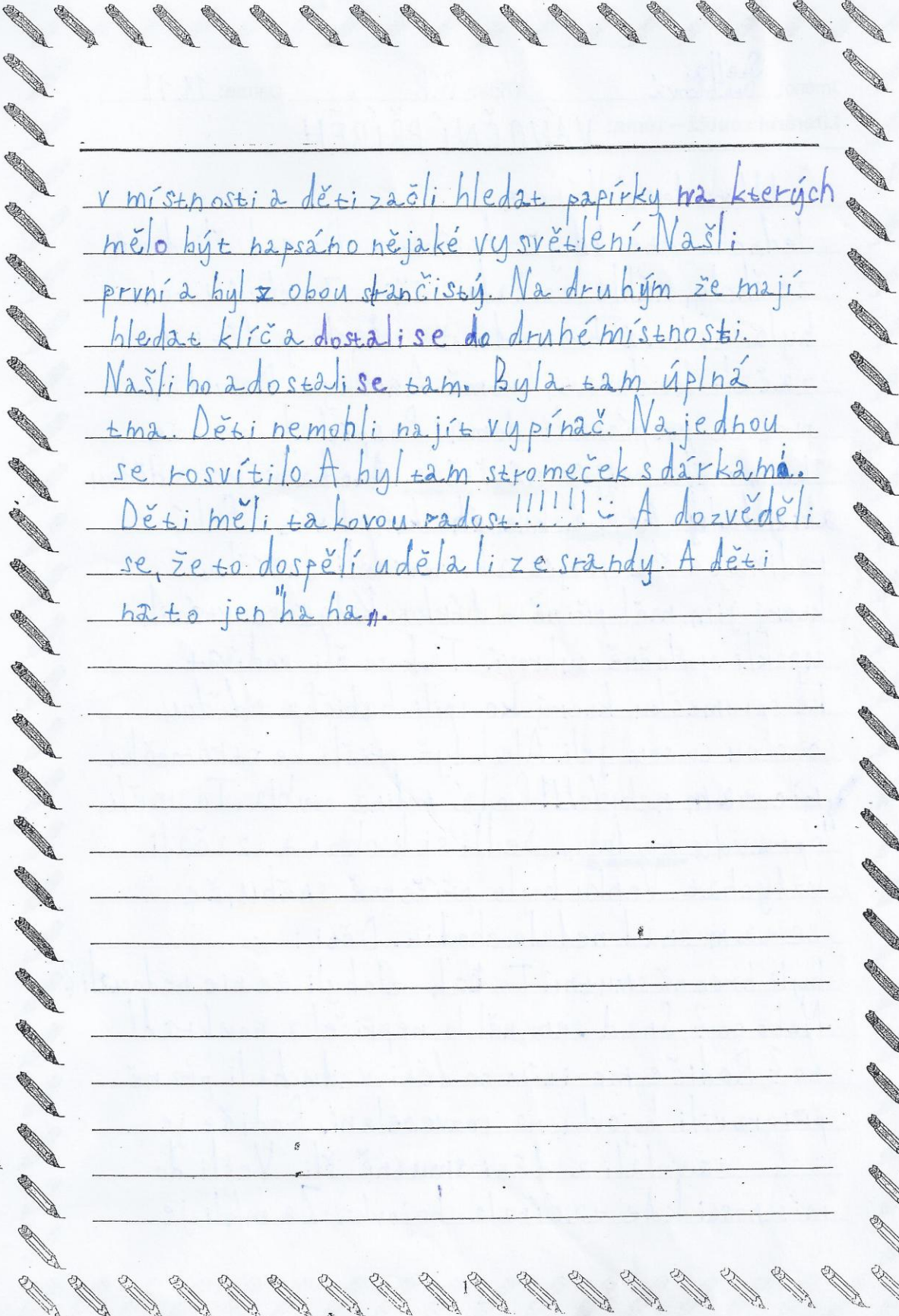
- 1 Lila, jednou jedna ~~rodina~~ ^{míška} ~~rodina~~ ^{rodinka}
2 a sama moc má a slavila Vánoce.
3 Jednou takhle se lidé se rozhodly
4 že si takové Vánoce udělají.
5 "Napeču cukroví a pozvu návštěvu."
6 řekla si. Problém byl, že ~~mám~~ ^{nebyl} sních.
7 "Nevadí, ~~poté~~ pomýšlela si míška.
8 ~~že~~ "Slavní je kápuš... a takí
9 radost!"
10 A začala připravovat na "Vánoce".
11 Napekla, navařila a seřadila vše,
12 co bylo potřeba. (Dost obšírně!)
13 Zavolala kamarády a ti se, dost
14 divyly. "Slavní Vánoce, uprostřed
15 léta?!" divyly se. "Kdy přijde,
16 máme vše, jenom ne sních," řekla
17 míška. "Jak mi přijedem,
18 můžeme slavit bez sníhu!"
19 "Jak slavní a slavní ať, do
20 noci." Ten ~~den~~ příběh náš
21 příběh skončil.
22
23

Jméno: Stella Dražková Třída: 3.B Datum: 18.11

Literární soutěž – téma: VÁNOČNÍ PŘÍBĚH

Ukradené Vánoce

Jednoho dne, když Anička a David šli domů ze školy, náhle začalo sněžit. Zachvíli toho byla taková hromada, že všechny děti se začali koulovat, kromě Aničky a Davida, protože pospíchali domů. Pospíchali protože jim měla přijít návštěva. A to babička s dědou abisidalej kapra kterého koupil táta. Celá rodina se šla projít abí neviděli Ježíška který jim měl přinést dárky. Když se vrátili upekli společně cukroví. Tak se šli podívat ke stromečku který koupili babička s dědou cestou co sem jeli. Ale když přišli ke stromečku nic tam nebylo!!! Celá rodina stuhla. To měli "opravdu radost". Sedli si k oknu a začali vzdychat. Venku bylo přišerně sněhu, že se tam snad nedalo chodit. Děti: byli hrozně smutní. To ~~tak~~ zlobyli že nic nedostali? Nebo co? Snad sem někdo nepřišel a neukradl to? Rodiče mezitím co děti vzdychali pro ně připravili bojovku na rozveselení. Rodiče je zavolali a děti smutně šli. Vešli do místnosti kde začínala bojovka. Zamkli je

v místnosti a děti začli hledat papírky na kterých mělo být napsáno nějaké vysvětlení. Našli první a byl z obou stanic. Na druhém že mají hledat klíč a dostali se do druhé místnosti. Našli ho a dostali se tam. Byla tam úplná tma. Děti nemohli najít vypínač. Na jednou se rosvítilo. A byl tam stromček s dárkami. Děti měli takovou radost!!!!!! 😊 A dozvěděli se, že to dospělí udělali ze srandy. A děti na to jen "ha ha".

Jméno: Antonín Labeda Třída: 5. 6 Datum: 20. 11.

Literární soutěž – téma: Vánoční

← Naše rodina slavila Vánoce a už se všichni těšili na štědrý den. Jen táta se pětšil. Nevěděl jsem co a proč ho trápi a tak jsem se hozeptal. Táta mi řekl, že je 21. prosince a že on nemá ani jeden dárek. Coctivě hledal, ale přij bylo všude rozváno nebo vyprodáno. Trochu jsem se polekal a přisnávám se, že toho, že měbudou dárky. Den po tom táta hledal na internetu, ale i tam nenaspil. Tak se táta shlesle odebral na místo kde doufal, že ho tam někdo uvidí - do hospody která byla na prahu zhrachování. Jenže se mylil. Tam kde by podle táty žilá duše ani nepřichla, seděl šitine kamarád Láďa. A ten máchl hodně, šapně se dalo říkat, že už je trochu opilý. Bylo to ale kouzi, než by kdo řekl. Láďa hlasitě a opilým hlasem zvolal: „No uhoj, kde se tu beres?“ Táta neměl slove. Ne jen, že byl naprosto omráčen svou vsduchu z Láďovy pusy,

Který páchl jak skupinka 5 dní louhování
v pivu, ale i opárekou. "Kde se tu beres
ty?" "No, tak já jsem na schůzce naší
skupiny. Můžeš se k nám přidat, jsme
tu já a hospodský Zvanda." prohlásil Láďa.
To je fakt to poslední co potřebuju.

Comyslel si v tu chvíli táta. "Hele, potřebuju
si dát pivo a pak jít domů, nemůžu
se zdržovat." Rekl táta. Láďa pobrcoval
"No to je škoda, ale mohl bych se pozvat
na psi závody, můžeš si vsadit a jako
vyhry jsou vánoční dárky." Táta si
pomyslel - Buďte to asi lhbou, jánce
na vyhrův miziva, dárky k prdu, ale jánce
jinou nemám. A tak táta souhlasil. Po tom se
večer odjeli. Když si sázeli, Láďa si jako
expert spočítal všechny okolnosti a usoudil,
že vyhraje "Tchác". Táta zvolil psa, který
se jmenoval "sladký řízek". Asi proto, že
v něm viděl spásu. Táta se při příchodu
do stadionu polekal. Byl obrovský. Závod
trval celkem 36 hodin, takže skončil
na šestý den. Po celou dobu byly všude
rozvěšeny reklamy na šlechtověcárni

Jméno: Antonín Labada Třída: 5. B Datum: 20. 11

Literární soutěž – téma:

Sahy a všude byli Sahy prodáváci s rybními prsty, poňavými perníčky, ale i s rýžky nebo bramborovým salátem. Táta spasil Bohužel reklamal a jeho směr mu dal nalezí se a kundi najisto se jeho reklamal Sahy - hned po skončení festivalu ho hnál od sebe. Ríšek se skoro okamžitě vrhl na Sahu. Oblizoval ho a šulil se k němu, jen proto, aby ho vzal k sobě. A Saha tak udětal. A Saha se vraceli se s „Ladým Ríškem“ domů. Táta se ro tu chvíli ale uvědomil, že pořad nemá dárky. Jak vstoupil do dveří, řecal: „Milá Rodino...“ V tom ho ale přerušil šekos Ríška. A jakmile Ríšek vykoukl, orvalo se hlasitě „Jééééé!“ a Saha „Ten jen je krásnej!“ ale nejlepší stejně byla mámina pusa pro Sahu a Sahaio překvapený obličej. Byl to ten nejlepší dárek co jsme kdy dostali.

Jméno: Emuel Šváb

Třída: 5.A

Datum: 19.11.2019

Literární soutěž – téma:

Kouzlo

Kousky bílého sněhového koberce, shnila
pukající mrazem a zamrzlý rybníček
se ani vzdáleně nejevily. Chlapci jako
voňavá luka, pískovcové skály, na které
ležel se svými kamarády a rybník, ve
kterém se v létě koupal a lovil
ryby.

Teď sedí u promrzlého starého okna.
Má na sobě proužkované pyžamo, které
dostal letos k 12. narozeninám. Má
hnědé rozčuchané vlasy a oči stříbrně
modré. Teď barvy, kterou má nezamrzlá
voda, uprostřed chladného počasí, které
panuje vánočnímu měsíci, provincii. Gotva
vidí skrz zvedající se mlhu.

Nemůže se dočkat toho krásného veselého
dne. Je po desáté hodině večer a dole
se ozývají hlasy jeho rodičů, prarodičů
Sedy a jeho staršího bratra Václava.
Za oknem pokojíčku mladší sestry
Tomáše a Václava leží dopis vánočnímu
osci. Bratři si přáli mnoho věcí,

jediná Maruška byla velice skromná.
Na jejím seznamu dáreků bylo na-
psáno jen pár slov.

"Milý Ježíšku,
velmi Ti zdravím.

Jsem smutná, protože mi moji
bratři říkají, že neexistuješ a dárky
nosí rodiče. Přejí si, abys jim
nenápadně nasnačil, že opravdu máš
kouzelnou moc. Maruška

Zbytek dopisu dlel prázdnotou.
Společně se dvěma listy papíru
ležel ve zlaté obálce. Vedle obálky
hořela malá keramická rudá barva.
Lálo na podšáčku lemovaném
květy růží. Byly na něm položeny
sahé tři vanilkové rohlíčky a dvě
linecká kolečka s domácí švestňovou
marmeládou. Maruška sedě ležela
ve své posteli. Tomáš pořád seděl
na okně. Byl velmi unavený, proto
se rozhodl sahé ulehnout
do postele.

Jméno: _____ Třída: _____ Datum: _____

Literární soutěž – téma:

Ráno se probudil do veselé nálady. Všude byly slyšet hlasy jeho příbuzných. Teběhl po nově natřených schodech do obývacího pokoje, aby zjistil jaké jsou důvody k tak bouřlivému smích. Na koženém křesle seděli jeho rodiče se svými rodiči. Popíjeli cukroví u poslouchání hraní svého nejstaršího syna a vnuka. Moc mu to nešlo. K tomu napomáhala i rozladěnost klavíru. Maruška jedla rybí salát. Po sáhrání páru koleček si četli pohádky. Tchylovalo se k obědu, na který rodinu pozvali jejich přátelé. Oblékli se do teplých kabátů, vlněných svetrů, oteplovacích kalhot a dámy i do punčoch. Všichni si nasuli boty a vyšli ven a saborili své nohy do sávrčí sněhu. Prošli kolem rasaněženého kostela, malé cukrárny a obchodu, který byl už dva měsíce uzavřený. Procházel jabloňovými sady. Když byli asi v polovině, rafoukal vítr a z jedné spadl růžový okvětní lístek.

Tomáš se podiví. Váhledne do koruny stromu.

Na jedné větvi zazářilo klaté světlo
a vzniklo nádherné červené jablko.

Vykulí oči a rychle se sekne.

Jablko udělalo do sněhu malinkou

díru. Když už má Tomáš skoro jablko
ve své dlani, sčvrbne se a celé se

pomačká. Svůj výjev povypovídá svému
bratrovi. Ten mu nic nevěří a řekne:

"Tomáši, kouzla přece neexistují. Já
to dobře víš!" Jejich rozhovor vyslechne

mladší sestra Maruška. Vypráví jim,
že Sáhová kouzla umí jenom přisněk.

To kluci nechťejí vůbec slyšet a
odejdou pryč. Po obědě u prásel si

dědi hrají na babu. Rodiče se sdráeli
ještě u teplé kávy a sušinek.

"Máš babu, Maruško," zavolá Václav
a společně se svým bratrem se

schová u rybníka. Když přiběhne
jejich sestra, najednou zasvíti

slunce a kus rybníku rozmázne.
Ve vodě skákali tři kapři. Kluci

choili strnule stojí. Pošom rybník

Jméno: _____ Třída: _____ Datum: _____

Literární soutěž – téma:

zase zamrzne v led.
 Klukům něco problesklo hlavou. Čti
 se jim zastýpsili jako dva kusy
 slada. Něco se jim v hlavě směnilo,
 ale neví, co to je.
 Když se vrátí domů, dají si šedro-
 večerní večeři. Mají hrachovou polívku,
 kapra s bramborovým salátem a
 slivky nesněženého cukru. Vráti
 se do obývacího pokoje. Spatří nádhernou
 vysokou jedli, která byla užasná
 ještě dnes. Jsou na ni zavěšeny hezké
 vánoční ozdoby. Pod stromkem naleznou
 hromadu dárků. Teprve až sedí kluci
 spíší, proč se dělá ta zvláštní kouzla.
 Byl to přísěk! Po rozbalení dárku
 naleznou obálku. Rozbalí dopis a v něm se píše:

Ahoj kluci,
 Vše, co říkáte, se opravdu existuje?
 Ta kouzla jsem doopravdy dělal já.

Chlapci se usmějí a běží pro
 dopisovací papír, aby mu mohli odepsat.

Milý Ježíšku,
moc se Ti omlouváme.
Už na sebe věříme a děkujeme.
Neslobíš se na nás?

Magicky se na dopise objeví vzkaz
od Ježíška. Večer si velmi uřijí a
veselí půjdou spát. Dobrou noc Maruško,
Tomáši a Václavě. Čove se jim v hlavě.
Dobrou noc, Ježíšku, řeknou společně.

Jméno: Kačka Kolářová Třída: 5.A. Datum: 19.11.2019

Literární soutěž – téma: Vánoce

Cesta za Ježíškem

Maruška byla holčička, která milovala Vánoce. Věřila, že Ježíšek existuje, ale mamince se to moc nelíbilo. Marušku jednou napadlo, že půjde za Ježíškem. „Ale jak?“ řekla si Maruška. Ukládala si oblečení, pití, jídlo a tak dále. Napsala mamince dopis, a se o ni nemůže bát, a že jela za Ježíškem. Vyšla ven a přemýšlela: „Půjdu rovně, třeba mě to někam zavede!“ a tak šla! Dostala se až k lesu a potkala tam kouzelnou myš. Vypadala jako všechny ostatní. Byla ale hodně veselá. Maruška nřvěděla proč. A tak se jí zeptala: „Proč jsi tak veselá?“ a myš řekla: „Protože jsem snědla vánoční cukroví od Ježíška.“ Maruška hned vyjekla: „Ty máš Ježíška?“ „Ano“ odpověděla myš. „A dovedeš mne k němu?“ „Ano, jestli chceš“ odpověděla myš. a tak šly. Maruška už byla hladová a pak našla vonavou rybi pomarančku, kterou si sebou sbalila. Dostala na ni skvělou chuť. Myška měla taky hlad a tak se rozdělily. Po cestě uvidily nářivý nádherný slabý dým, kde Ježíšek vyráběl štědrovečerní dárky.

Zatřikaly a Maruška řekla: „já se mamce
pořád pokouším říct, že existujete, ale ona
mi to nevěří. a tak chci dikar. Může si vás
vyfotit?“zeptala se. „Ovšem“ řekl Jeříšek. Když se
všichni tu vyfotili, poslal je Jeříšek svým
bratrem rovnou domů. a maminka už
nepochybovala. Všichni se těšili na další vánoční
překvapení.

Konec

Literární soutěž

20. listopadu

Flora!

Náma: Dopoledne plní strachem

"Vydání" šeptal si pro sebe. Jeho tělo se třásl. Byl to malý vystrašený chlapec uprostřed ničeho. Netušil kde je a nic si nepamatoval. Myslel si že je v místnosti, kde jsou dveře či obna lateryjmi vede cesta ven. Myslel se. Takle místnost totiž nebyla místnost ani nic jiného. Neměla horec, šáhla se do neskona. Chlapec se zvednul. Pociťoval chlad, který se mu rozléhal po těle. Pociťoval hlad, kvůli kterému měl bolesti břicha. A také pociťoval strach, kterého se bál. V jeho hlavě bylo prázdno a uvědomoval si jen tyhle tři věci. Tělo vstává temnotě. Pomalu a opatrně nastupoval. Neměl na sobě žádné boty. Bylo mu to divné, protože si pamatoval jak si je před několika hodinami obouval. Zamyslel se nad tím jak se do tihle nicoty dostal. Přemýšlel až se mu z hlavy kouřilo, ale pořádku si nemohl vzpomenout. Už mohl říct takle hniloučku, ale místnost stále neměla horec. "Jsem malý chlapec co vyrostl v Kodani a teď polyjím asi chvíli časem tedy než najdu home tihle místnosti" řekl navzdorem hlasem. "Ať mě sem zavíet kdokoliv ohavně mě pustí ven" nakřičel jak jen mohl. Jeho hlas se mu ozval nazpět "je tu ověna, takže místnost musí mít sdi" pomyslel si. To mu dodalo sílu odhodlaně bojovat proti tihle černé chřě. V té radosti toho se konečně něco zjistit se rozléhl. A v tu se narozvil. Něco tam bylo. Začal to pšoumat. Bylo to studení, bylo to ploché. Pořádku se na to radival, jako by měl chvíli počít se něco vidit. O pak ... ruča! Tělo v malé ruči místnosti. Něco ho sem přemístilo. Ale co? Nad tímhle vším pro něj visel olapník. Dostal se z nehonečného hmy

do malého rudého pokojíku. Byla tu postel, stůl,
židle. Zhrálka vše potřebné pro vybranou pohoj. Na
stole stála sklenice s vodou a na talíři bylo ovoce.
„Kdo to sem dal?“ řekl tentokrát už nahlas, protože
se bál a něco mu. Nikdo mu neodpověděl. Přišel
ke stolu a zřehomově si pohostěm' prohlížel. Bál
se že je třeba otráven', ale jevilo se realně a zdravě.
Měl hlad a tal' už dít nepřemýšlel a začal jíst.
Za chvíli měl všechno jidlo v sobě a trochu vody
si ještě nechal. Už opustil a šel si do postele
s rukými rámy a rukým poslečením. Příběh'oha byla
teplá a vyřivala ho k spánku. Zavřel oči. Pomalu
usnul. Usnul. Po dlouhé době se probudil do stejné
rudé místnosti. Na stole opět leželo jidlo. Tentokrát
kramboly s vajíčkem a sklenici mléka. Už sníd
a vypil. Ale stál mysl na to že to jsem musel
někdo dát. Tal' začal zřehomat. Napoch ho prostor
pod postelí. Zalezl pod postel šel byl pohlop. Kvedl
ho a spatřil kóčiči' schody. Pomalu se vydal
dolů. Už pár schodů a narazil na tito dívky.
Lehnul se k ní, vedý'chala. Byla mlhá. Záčal se
švák. Ona byla mlhá. Někdo jí musel rábit.
„Co se to děje?“ šel chlopec. Ta dívka musela
udítol. přesmo to co on, ale fakt to na zemi leží mlhá.
„Ten chlopec je vyřasěný“ pomyslel jsem si. Ale
dlouho nebude. To já' jí rozrvat' šaly to já' si
rábit, ale on o tom nemít ševm'. Bylar' tak moc
vyřasěný' se musel k' dívky že pomyslel na
tu svojí. Memyslel na to že kóčiči' hra mlhá
nevede jako ta dívka, on mysl na to že mlhá
je konec a on do toho hanc' dojde. Upřimě v
to doufal, věřil, měl nádeji. To mě zřehomovalo.
Všechy mu' oléti, hlere' jsem si vyřval lži.

stracene! V tomhle chlapci jsem se, ale očividně
namýlil. Co s mím budu dělat? Medoňáři ho mají
bez jeho pomoci. Ten chlapec se teď shlámi na
další stracenu chůzi! Ale on není stracenyj cti to
on i já! Celou dobu ho pozoruji tak jeho každou
novou šet. Každé napřes přiběh. a vydám ho do
rovin. Nikdo není kdo jsem, ale m' se jsem by
dětí mají. Chlapec se stále shlámi k divce a pláče.
Je mu jí líto. Je zdušený. O něholi k mím
později se od m' konečně odlehne a jde dál.
Václav dalsí kila nenacházi. "To bude v pořádku"
řepa si. Bojí se. To je dobře, protože tak ho
mimě snadněji mají. Už řekl se schochi a bliv'
se k m' poslední mistryni. Jde dál, on nic nevíd.
Růch mím je jeho smek, ale on není já se
k m' dostal. Mysli si se tam je konec hry.
Ze vyjde ven a spatří svět. Kleda. Mohou rovdet
o něco studeneho. Dalsí kila. Yblom se. Už tni co
se s mím stane, ale stále to nevda'va. Kleda dál.
Ma' nočtější.

20. 11. 2010

Dopoledne plné strachu

20. 11. Navino
Mareš

Byl víkend. Mnozí by si mysleli že je to důvod k radosti, ale ne. Pro mě ne. Jmenuji se Xuri Natoshima. Možná jste o mně už slyšeli ale jestli ne, něco vám o sobě povím. Chodím do sedmého ročníku umělecké školy v Tokyu. Pro někoho by to mohlo být zajímavé, ale pro mě ne. Pro mě jsou všechny školy stejné. Nudné a zbytečné. Kdybych nechovil do školy mohl bych dělat spoustu zajímavých věcí ale ne, to není. Moje rodiče hodně pracují a vydělávají málo peněz. Vracejí se domů pozdě a odcházejí brzy ráno. Jsem ten typ člověka který sedí úplně v zadní lavici a s nikým se moc nebaví, nemá moc kamarádů a je uzavřen do sebe. No ale vrátíme se k víkendu. Dnes jsou moji rodiče celý den na nějaké zchůzce. A já musím hlídat ~~to~~ malé dítě kamarádu! Taková divnost! O víkendu se má odpočívat. A ne se trápit s malým děckem. A navíc ta holčička, jmenuje se Natasa má strašně strašidelnou panenku, kterou nosí všude s sebou, jako kdyby to byly neoddelitelná dvojčata. Víte, já jsem odpůrce hororů. A ta panenka vypadá třeba jako Anabelle. Přisahám že jsem ~~to~~ viděl jak se pohybuje! Ale nebojte divám si na ní velký pozor. Jsem nervózní už by tady měli být. A už slyším zvonek to jsou učitelé omi. Otevřím dveře a povídám „Dobrý den! Jsem rád že vás vidím!“ snažím se trápit co nejšťastněji, ale je to těžké protože jsem zahlédl Natasu s panenkou v podkoci vedle nohou svého tatínka. Mračí se na mě. Ahoj Xuri! Také tě rád vidíme! Jsem ti moc vděčný že nám dnes zase pohlídeš naší malou Natasu.“ Jako kdybych to dělal dobrovolně, ale zase mi ne odpovídám. „Ale samozřejmě, Natasa je moc hodné dítětko, vůbec to není žádný problém.“ A tak mi pomalu předávají Natasu loučí se smí a om se na mě pořád mračí. Nejhorší je že i když jsem já se neodvážím hrát na počítači protože se pevně bojím té panenky. „Tám hlad, a Anna taky.“ řekla Natasa chladně. Zapomněl jsem vám říct že se ta panenka jmenuje Anna strašně jízerně že? Tak jsem se rozhodl že vám udělám nudlovou polévku. Klasičtí Japonské jídlo. Nachystal jsem na stůl a om dvě mě pořád pozorovaly svíma chladným a ocima. Nachystal jsem jen dvě misky ale Natasa trvala na tom abych nachystal i pro Anna. Projednou jsem ji vylil a nalil jsem do misky i Anně. Na chvíličku jsem se otočil a najednou „PRÁSK!!“ miska se roz-

trčela o podlahu. Okamžitě jsem zpozoril na Annu. Part jsem se lehl. Zdálo se mi že se Anna trochu pohybovala. Náhoda? nemyslím si. „Co se stalo?!!“ rozkřikl jsem se. „Já nevím.“ řekla Nataša tichounkyz hláskem. Rszumni říkal že to musela být ona, ale v hloubi duše jsem věděl že to byla Anna. Sehnal jsem se a začal uklízet ale nespouštěl jsem oči z Anny. Konečně už jsem uvadl abych se najedl, ale ani při jídle mi nebylo dopřáno klidu. Pořád jsem byl ve strachu. Pořád jsem se ohléval po Anně. Po jídle jsem sklídil ze stolu a umyl nádobí. Při tom jsem rozbil ještě jednu sklenici protože se mi trápyl ruce. Rodiče mě zabijou. Navrhl jsem Nataše že si můžeme hrát v pokoji s impéri starými hračkami ale ona žádné hračky nechála. Stačila jí ta prokletá Anna. Pustil jsem si obvyklou nejzabavnější seriál který jsem znal ale nedokázal jsem se na něj soustředit. Pořád jsem pokukoval po Anně. Seděla vždy ke mně. Zase jsem se otočil k televizi. Nevnídal jsem jí. Zase jsem se na ni koukl a hned jsem toho litoval. „AAA!!!“ zaječel jsem. Byla ke mně otočená čelem. „A dít!“ řekl jsem si. „Půjdu za nima a kade si s nima hrát a Anna už mě nebude moct nijak přetrápit.“ Zvedl jsem se a dával k nim. Vytahl jsem vláčky a začali jsme s Natašou starěto. Začal jsem se na to soustředit a nakonec jsme protavili krásnou drahu. „Tak a teď to můžer vzkoušet Anna.“ prohlásila Nataša. „A jo vlastně kde je Anna?“ uvědomil jsem si. Rozhlédl jsem se ale neviděl jsem ji. Vstal jsem a začal rozkazovat všechny věci kolem. Srdce mi buřilo strašně rychle. Pak jsem ji zahlédl stát na stole. Vrhl jsem se pomí a rozkřikl jsem se. „Tak a tohle je konec!!!“ pak jsem otevřel okno a vyhodil ji na ručník ulici. Lehl jsem si na podlahu a okno jsem nechal otevřené. Potřeboval jsem čistý vzduch. Nataša se rozběhla ale mně spadl kámen ze srdce. Když jsem vyšel ~~venku~~ venka mnoha výkřiků a podivný rachot zpozorněl jsem. Chtěl jsem vyhlednout ven ale okamžitě mě zasáhla obrovská vlna Tsunami. Náš byt byl hned plný vody. Uměl jsem plavat ale nemohl jsem se nadechnout. Jisté chvíli jsem bezradně kopal nohama a rukama ale bylo to zbytečné. Pak jsem zavřel oči a upadl do krásného, teplého a nekonečného spánku. Moje poslední myšlenka patřila Anně.

konc

Literární soutěž

20. listopadu

Káča Adamovská - jak jsem překonal sám sebe

U MOŘE JE HEZKY

Na pláži v Anglii bylo živo. Na slunci se vyhříváším písek běhaly veselé děti a jejich rodiče spokojeně polehávali poblíž na dečkách. Protože moře bylo teplé, někteří se i koupali. Všichni se tvářili veselí a bezstarostně, až na jednoho chlapce, který se opíral o velký šedý balvan, který ležel na konci pláže. Kluk, jehož jméno je Oliver se tvářil jako kdyby právě kousl do kypelé švestky. Ruce měl překřížené na hrudi, a jeho tmavě hnědé vlasy mu vlály do obličeje. Nesnášel moře. Přímo se mu hnusilo. Divilo ho to tmavé nekonečné moře, které jiní lidé milují. Jen představa, že by se měl do moře jít vykoupat byla hrozná. Rozom tu byl ještě písek. Ten nebyl tak hrozný jako samotné moře, ale tím, že písek u moře byl, se Oliverovi zdálo. Byl hubičký, a přímo nenáviděl jak se mu jeho šupka dostávala pod oblečení. Ej! Při té představě se Oliver odvrátil. Zkrátka řečeno, místo kde rovna stál neměl rád. Takový by tu vůbec nebyl, nebyť toho, že jeho malá přilehlá restička si urmyslela, že pojedou o prázdninách k moři. No, a jejich rodiče nadšeně přikýveli. Klénka, jeho malá restička se pyšně s náhukovacími křídélky nadšeně čvachtala ve vodě. Oliver se na ni soustředěně díval. Nechápal, co se jí na moři tak moc líbí. Vlastně se o ní i trochu bál. Z myšlenek ho vyrušil známý

máčin hlas: „Oliver!“ Zvýšila z deky kde se opalovala společně s jejím mužem. „Le by si mamince a Sabinkovi doběhl koupil dvoje hranolky s šabarkou, šimhle do toho bufetu?“ Matka kývla hlavou ke stánku, který stal na druhé straně pláže. Oliver jen souhlasně kývl hlavou, a zamířil ke stánku. „Dvoje hranolky s šabarkou prosím.“ řekl Oliver obráceně. „Knedl to bude chlapče.“ odpověděl mu starší muž, který nejspíše řídil celý stánek. Muž měl na sobě bílou košili a knír, který mu připomínal mrože. Muž narovnal od Olivera vypadat nadšeně a byl plný energie. „Ale měl by sis říct májmu chlapče, aby ti brzo nebyla bima!“ řekl muž Oliverovi, zatímco frisoval hranolky. „Proč? Vždyť je vedro jako v kamnech.“ nechápavě se zeptal Oliver. „Vidíš tamty mraky?“ ukázal muž na nebe kde byly mraky, které vypadaly jako kdyby je někdo po obloze rozestřel. „Tyhle mraky“ povídal muž dál, nasvazuji, že bude rychlá změna počasí. Já bych to říkával na deště!“ Oliver se jenom ironicky usmál, zaplatil, převzal od muže dvoje hranolky a odešel. Jak tak mířil k jeho rodičům, nedalo mu to a koukal se na oblohu. Opravdu, mraky byly velmi voláší. Když už došel k rodičům, všiml si, že Sabina nepatrně puseš. „Le by ten prodejce hranolek měl pravdu?“ „Kojd chlapče schovej se k nám!“ křikal Oliverovi táta když rozbaloval slunečnik. Jiní lidé si nejspíš také všimli že puseš, jelikož se schovávali buďto pod slunečnik, nebo do restaurace poblíž pláže. Už se rozpúšelo víc. „To je divné. Vy jseš slyšeli o tom že bude takhle puseš.“ řekla

Oliverova matka. Oliver na její otázku neodpověděl, a jen se s kamenným výrazem koukal do rozbouraného moře. Najednou si všiml malinké sečky vyrostlé divokého moře. Co to je... Je! Inče se mu rozbušilo jako kdyby právě doběhl maraton. Bleskově se okolo sebe rozhlédl.

Alenka nikde. To znamená..... "Ne, to ne!" vykřikl Oliver najednou. "Co se děje tli?" zeptala se ho klidně matka. "To Alenka! Zapomněli jsme na ni! Je ve vodě!" reakci modřiči Oliver neviděl, protože se rychle rozeběhl k vodě. Když už chtěl jednou nohou do moře vkročit, uvědomil si co právě dělá. Chtl vkročit do moře, které solik nesnášel. Do toho nesnášlivého a pro něj tak děsivého moře.

Neměl moře rád, protože se ho vlastně strašně bál. Ale pro svou sestru by udělal všechno. Klidně by pro ni zemřel. A tak opatrně do moře vkročil jednou nohou, a následně i druhou. Moře bylo velmi studené. Nelíbilo se mu že je v moři. Nelíbilo se mu ani to, jak se mu nohy bořili do písku, jako kdyby se ho moře snažilo ponořit do země. V celé situaci měl špatný pocit, ale nejvíce se bál o Alenku. Rozhlédl se okolo sebe. Alenku nikde neviděl. Začal panikařit. Ahlédl se na svoje modřice, ale ty vypadaly, jakoby se deště stihli a oba dva zůstávali pod svým křivým slunečníkem. Oliver na ně byl naštvaný. Věděl, že jít do tak rozbouraného moře je riskantní, ale pro svoji dceru by to měl udělat. Snažil se uklidnit, ale marně. Jiště jednou se rozhlédl a měl pocit, že něco spatřil u útesu na pravo. Plaval uměl, takže k útesu

rychle začal plavat. Nebylo to ale vůbec jednoduché, protože vlny ho hářely sem a tam. Nakonec nekončil u pravého útesu, ale u levého. Oliver měl strašný strach o Alenku, i o sebe. Každou chvíli ho kapavila vlna, takže se nemohl pořádně nadechnout. Po chvíli už přestal pořádně vnímat. Jen poslouchal bromy, viděl spoustu vln a snažil se zůstat nad hladinou. Už ani nevěděl co dělá. Jako kdyby jeho mysl vypla a šlo se marně snažit být nad hladinou. Najednou Oliver ucítil, že do něčeho narazil. Křep začal vnímat. Když pořádně zrovnal, uviděl Alenku. „Alenko!“ Oliverovi porokocilo srdce radostí. Nevěřil, že ji najde, ale našel. Byl neukvěšeně rád, ale pořád si uvědomoval, že jsou někde v moři. Z posledních sil vzal Oliver Alenku do náruče. Moře už bylo klidnější, a unášelo sourozence dál a dál. Oliver Alenku pevně držel a doufal, že žije. Byl na sebe pyšný. Překonal svůj strach. To se mu zatím nikdy nepodařilo. Kdyby pro Alenku nedoplával vyčítal by si to do smrti. Teď mu stačí jen doufat, že Alenka žije a že je moře dopluší na pevninu. A taky i doplavit. Uba dva žijí a Oliver z toho byl šťastný, ale moře stále neměl rád.

Konec

Usínám

Dopoledne plné strachu

Magdaléna Krejčí 9.B

Třetí písnička mi hraje v uších, což znamená, že za chvíli budu doma. Dnešek nebyl ve škole nijak moc těžký. Poslouchám a při tom si potichu pobrukuji text, který už dobře znám. Připomíná mi to letošní léto a zážitky s ním spojené. Už vcházím do uličky, ve které jako jediné nestojí tolik aut. Něco je tu ale zvláštní. Nikdo není venku. Je tu taková zvláštní energie. Mám zvláštní pocit. Sundám si sluchátka z uší. Nemohlo to být způsobeno onou pomalou hudbou? Bohužel nic ze v mých zvláštních vnitřních pocitech nezměnilo. Pomalu se blížím ke vchodovým dveřím našeho tmavě šedého domu. Odemkám dveře. První co slyším jsou nějaké pospíchající kroky. Na konci chodby uvidím naši sousedku. Vždy četla noviny, koukala na televizi a hned jak přišel do módy internet, projížděla všelijaké stránky o světě. Vždy nám musela přijít sdělit zastrašující novinky, které se zrovna dozvěděla. Věřila skoro úplně všemu. Proto mě nijak zvlášť nepřekvapilo, když mě zastavila a se strachem v očích mi řekla co se zrovna dozvěděla. Prý se na svět obrovskou rychlostí blíží meteorit, který pohltí celý život na planetě Zemi. Poděkovala jsem jí za zprávu a chystala se na odchod. Ona mě však chytla za rukáv mé bundy a podívala se mi ustaraně do očí. „Vyřídíš to prosím mamince?“ Zeptala se mě. Nečekala jsem to. Už je totiž zvyklá, že věci podobného typu přehlídíme. Nikdy nechtěla abychom si tyto věci brali k srdci. Sdělovala nám to protože jí to přišlo zajímavé, nebo si myslela, že ví něco víc než my. Teď to ale bylo jinak. „Ano. Určitě vše vyřídím. Nebojte se.“ Usmála jsem se na ni a pokračovala jsem ve své chůzi do schodů.

Otáčím klíčem ve starém zámku našich dveří do bytu. Boty si položím na rohožku hned vedle těch sestry. Když vejdu do obývacího pokoje zjistím, že podivné věci se neodehrávají jen na chodbě, ale evidentně v celém domě. Starší bratr Andrew sedí u stolu plného všech možných čokolád, bonbonů a sladkostí. Ani si mě nevšiml a všechno si cpe do pusy. Na kraji stolu leží spousta obalů už od dojedzených sladkostí. Procházím bytem a když přijdu do pokoje společného s mojí sestrou Abbie, zjistím že koberec se tak trochu podobá stolu. Neleží zde sice čokolády, ale zato celou plochu koberce pokrývají fotky a malé předměty. Abbie sedí uprostřed s modrou krabicí na klíně a brečí. Zamračeně se otočím když uvidím mamku. Položím si tašku na zem a rychlým krokem se vydám za ní. „Molly! Zlatíčko! Tady jsi! Už jsem, o tebe měla strach.“ Pevně mě sevře v objetí. Domů většinou chodím později a mamce to zrovna nijak nevádí. Co jí ale vadí je poházené a neuklizené oblečení a věci. Teď už ale nerozumím absolutně ničemu. Za mnou uvidím neuklizenou kopy oblečení, na kuchyňské lince nahlas vyzvání telefon a na obrazovce jsou puštěné zprávy.. Puštěné zprávy? Naše rodina se nikdy nedívá na zprávy. Maximálně táta si čte noviny, které nemusí být pro mnoho lidí zajímavé, ale jsou zde vypíchnuty jen důležité informace a novinky. Mamka nemá ráda zprávy v televizi, protože to vzbuzuje agresivní a depresivní atmosféru a zloby a smutku je v našem životě dohromady tolik, že si nemusíme další pouštět každý večer. K tomu jsou některé věci překroucené a nepravdivé. Tedy.. takto to mamka říkala.

„Co se to tu děje?“ Zeptala jsem se a odtáhla se kousek od mamčině těla, které mě doposud objímalo. Ona ale nic nařekla. Místo toho jí vyhrkly slzy, když ukázala na televizní obrazovku. „K Zemi se blíží asteroid velký asi jako druhá nejvyšší budova světa. S největší

pravděpodobností hrozí srážka se Zemí. Kosmické těleso s označením 2010 QW7, rovněž známé jako 467817, narazí podle amerického Národního úřadu pro letectví a vesmír NAŠA na Zemi 14. září ve dvě hodiny padesát minut ráno.“ Řekla tmavovlasá moderátorka.

Na televizi upínal zrak i Andrew stále sedící u stolu s plnou pusou bonbonů. Na těle si mi rázem objevila husí kůže a celá jsem jaksi přimrzla obličejem k obrazovce a nohama k zemi. Hned to všechno dává větší smysl. Abbie se snaží díky fotkám a malým předmětům vzpomenout si na všechny možné zážitky a chvíle a Andrew si už celá léta schovával sladkosti a teď je chce všechny ochutnat a sníst, protože na to se celý život těšil. Mamka volá tátovi aby mu sdělila tuto otřesnou zprávu a prádlo už nechává prádlem a neuklízí, protože ví, že je to zbytečné.

„Haló?“ Ozval se tátův hlas z telefonu. Mamka rychle doběhla pro telefon a položila si ho na ucho. Zřejmě tátovi řekla aby rychle přijel, protože po nedlouhé době se ozvaly klíče odemykající dveře.

„Pes! Kde je můj pes Ado?!“ Běželo mi hlavou. Rozběhla jsem se do druhé místnosti kde si Ado spokojeně ležel a kolem sebe měl rozdělané všechno možné žrádlo a pamlsky, které jsme mu koupili. Podobal se bratrovi. Oba teď rychle jedli všechno co měli rozložené kolem sebe.

Venku už se začalo stmívat a jako celá rodina jsme seděli na sedačce a postupně naposledy volali babičkám a dědům, tetám a strejdům, kamarádům. Byla to smutná chvíle, ale zase nesmírně příjemná a hezká. Navzájem jsme si sdělovali zážitky, ale také věděli, že už tu dlouho nebudeme.

„Čtyři hodiny a dvacet dva minut!“ Prohlásil z ničeho nic ustaraným hlasem Andrew. Všichni jsme se na sebe znovu podívali a mně vhrkly do očí slzy. Nikdy jsem si nemyslela, že to všechno skončí tak rychle. Měla jsem ještě tolik plánů, mnoha lidem jsem nestihla říci co jsem chtěla a při uvědomění si, že všechna ta škola a učení alespoň ten měsíc zpět byla zbytečná, jsem pocítila jakýsi pocit nenávisti, vzteku a prázdnoty. Zítra jsem se měla vidět s klkem, ke kterému už delší dobu něco cítím. A teď? Už to nikdy nestihnu. Měla jsem za ním dojít dříve? Neměla jsem tak dlouho čekat? Měla jsem o volném odpoledni jít radši ven a užívat si poslední dny s kamarády venku? Neměla jsem sedět sama doma a učit se? Všechno se mi přemítalo v hlavě jako nekonečná spirála. Na všechny různé otázky „Jaký je smysl života?“ jsem se zdráhala odpovídat, protože jsem nevěděla správnou odpověď a hlavně se mi nad tím nechtěla ani zamýšlet. Teď se mi ale tato otázka točila v hlavě a já se jí nemohla zbavit.

Už bylo půl dvanácté a my se chystali jít spát. „Má to vůbec cenu?“ Znovu se mi opakovalo v hlavě spolu se spoustou vzpomínek a nekonečných myšlenek. Toto byl krásný okamžik. Znovu ten krásně smutný a depresivně pozitivní okamžik. V běžném životě Nezapomenutelný. Stalo se vám snad někdy, že byste za pár hodin zapomněli něco, co vás potěšilo?

Všichni jsme si lehli do manželské postele rodičů a věděli, že jsme tu byli až do poslední chvíle společně. To bylo také to krásné. Byli jsme tu jeden pro druhého. Pořád.

Jedna hodina ráno a mně se stále nepodařilo usnout. Ne že by to bylo jiným dnům jinak, ale teď už bych měla spát. „Nešlo by to prostě teď usnout a už se neprobudit? Nechci slyšet ani vidět padat meteorit. Chci umřít. Vlastně nechci. Chtěla bych tu být ještě mnohem déle. Splnit si svá vysněná přání, cestovat, založit rodinu a... A spoustu dalších věcí. Ale v tuto chvíli to nijak jinak nejde. Co když se probudíme kvůli výbuch a zemřeme

udušením? Co když meteorit dopadne poblíž a my uhoříme? To nechci. Chci jen usnout. Ale teď usnout. Mozek mi to nedovolí. Stále mě nutí přemýšlet. Nad úplnými maličkostmi, až nad smyslem života. Nikdy jsem nechtěla přemýšlet jak bych chtěla zemřít. Nechtěla jsem si to přivolávat, ale teď? Další přemýšlení. Hrůza.“

Nadzvedla jsem hlavu a podívala se do tváře všem a znovu mě zahřálo u srdce, ale zároveň i zamrazilo. Uvědomila jsem si, že jsem v podstatě ráda jak to dopadlo. Jsem tu s rodinou a...

Cítila jsem jak mě brní ruka, ale neuvědomovala jsem si zatím nic. Pomalu jsem otevřela oči. Stále jsem ležela na stejném místě. Na posteli s celou rodinou. „Já žiju?!“ Uvědomila jsem si. Hned mě napadlo, že jsem se probudila předčasně. Jednou rukou jsem se natáhla po mobilu, ležícím na nočním stolku blíže ke mně. Několikrát jsem zamrkala. Myslela jsem si, že se mi popletla čísla jak jsem byla unavená, ale nakonec jsem si uvědomila, že jsou už čtyři hodiny ráno. Pomalu jsem se zvedla a tichými krůčky se dostala k oknu. Když jsem odklopila závěs a nakoukla skrz žaluzie do osvětlené ulice, zjistila jsem, že vše vypadá jako dříve. Přešla jsem obývacím pokojem a dávala si pozor, abych nikoho svou chůzí nevzbudila. „Že by se dopad opozdil?“ Cítila jsem jakýsi pocit štěstí. Znovu jsem nahlédla z okna. Teď ale z druhé strany domu. Vše jako dříve. Pomalu jsem se vrátila do postele a teď už naštěstí bez spirály myšlenek usnula.

Druhé probuzení mi věnoval můj milý bratr kopnutím do hlavy v šest ráno. Tím už vzbudil celou rodinu. Všichni jsme tomu nemohli uvěřit. Byli jsme šťastni jako malé děti z vánočních dárků. Nikdo tomu nemohl uvěřit. „Poplašná zpráva o dopadu meteoritu dne 13. září otrásla mnoho rodin.“ Přečetl se zvoláním táta.

Dopoledne plné strachu

Tereza Ševčíková, 9.B

„Ugh...“sednul jsem si na posteli už po několikáté do sedu. Bezradně jsem zašátral po policičce, ruka se mi celá klepala. Několik dlouhých vteřin trvalo, než jsem konečně nahmatal mobil, stáhl jsem ruku z policičky a neskutečně zářivá obrazovka mě uhodila do unavených očí. Žádná zpráva...

Moje nervozita stoupala, celý můj žaludek naplnili mravenci, obrovští nechutní mravenci, kteří dupali svými odpornými chlupatými nohama do jeho stěn, a způsobovali mi tím nesnesitelné otřesy. Vylezl jsem z postele, došel k oknu a roztáhl žaluzie. S očekáváním alespoň nepatrného světla jsem přimhouřil oči, ale nic, venku byla dokonale lesklá neprostupná tma. Na dnešním dni je opravdu něco zlověstného...

S přibývajícimi minutami, kdy jsem potmě seděl u psacího stolku, němě zírajíc na uzamčenou obrazovku telefonu, mě začal užírat zvláštní pocit, něco jako paranoia. *Už musí být dávno po všem...to vím, ale proč mi sakra nenapsala! Co když to nějak zjistili? Co když už ji chytili? A mě teď hledají? Nebo už dokonce vědí kde jsem!*

Bál jsem se, příšerně jsem se bál a moje nečinnost mi to ještě zhoršovala. Musel jsem něco udělat! *Ale co? Jet za ní? Rozhodně ne, určitě je tam policie a ona někam utekla. Napsat jí? To už je lepší, ale co když ji chytili, mají její věci a já se tak prozradím!*

Odemkl jsem telefon, a v kontaktech jsem našel její jméno. Rozhodl jsem se jí zavolat, protože tak mi to buď zvedne ona, nebo policisté a v takovém případě můžu předstírat, že jí volám, protože prostě nevím, kde je. Nevím však, co budu dělat, pokud mě přepadnou nervy...

Odložil jsem telefon do kapsy od županu a šel jsem do kuchyně. Byla tu také tma, a když jsem procházel kolem židle, na které bylo nakupené špinavé oblečení, tak jsem se lekl, že tam někdo sedí. Když jsem rozsvítil, zachoval jsem se poněkud dětinsky a to oblečení jsem skopl na podlahu. Když jsem došel ke kuchyňské lince, otevřel jsem dobře známý šuplík a vyndal poloprázdnou lahev, nalil jsem si panáka a kopnul ho do sebe, druhého jsem si donesl ke stolu. Posadil jsem se, a ještě než jsem se stihl zcela připravit, mobil už vyzváněl...

Děšivou, docela dlouhou chvíli to nikdo nebral. Pak se konečně ozvalo osvobozující tiché „čau“. *Byla to ona!*

„Ahoj! Bože můj! Ani nevíš jak rád tě slyším! Proč jsi...“ „Ticho!“ okřikla mě najednou. „Za chvíli jsem u tebe.“ A pak zavěsila.

Vypil jsem druhého panáka a pokračoval jsem v tom, co jsem vlastně dělal celé dnešní dopoledne, čekal jsem, teď to však bylo daleko příjemnější čekání, byl jsem totiž jaksí klidnější, i přes to, že jsem vlastně ještě nevěděl skoro nic.

Možná, během tohoto dalšího čekání je čas na to, abych vysvětlil, co se vlastně stalo... Nejspíše jste pochopili, že jsme něco provedli, já a ta žena. Ta žena je má starší setra, Jessica. Všechno to začalo před necelými čtrnácti lety, kdy nám jedna jediná žena dokázala naprosto zničit život. V tu dobu mi bylo teprve šest let. Můj otec se s tou ženou seznámil v práci, byla to jeho asistentka. Měli spolu krátkou aférku, ale otec jí pak řekl, že dává přednost rodině, a že s ní skončil. Ona to však nesla velmi těžce a odhodlala se k příšernému činu. Zní to neuvěřitelně, ale jednou po práci otci zavolala a zavraždila ho, když to naše matka zjistila, spáchala sebevraždu. Asi si říkáte, že tu ženu přeci museli chytit a zavřít, ale není tomu tak, ona utekla. Od té doby byla hledána policií, a samozřejmě i námi. Před rokem jsme ji já a Jessica našli, ale rozhodli jsme se, že ji nenecháme žít za mřížemi, že si zaslouží něco mnohem horšího. Od té doby plánujeme to, co jsme dnes konečně dokončili, zkusí si vraždu, ale z tentokrát z té druhé strany...

Zazvonil zvonek a já se vydal ke dveřím, v kameře se objevil Jessičin obličej. Za pár minut byla nahoře. Leskly se jí oči a hned mě objala. „Je to za námi, povedlo se to...“ Oba jsme začali brečet. *Pokud se to povedlo, tak se to policie nikdy nedozví, zvládli jsme to! Konečně můžeme žít. Pomstili jsme naše rodiče...*

NOVÝ MLADÝ BLÁZEN

Dopoledne plné strachu

Alžběta Šejnostová

Ráno jako každé jiné. Všichni to známe. Nikdo se neobtěžuje vstávat s úsměvem, který by alespoň trochu zvedl náladu. Ale proč vlastně? Copak chceme být nabručení už od rána? Ale to je jedno. Dnes je úterý, nebo středa? Ani nevím, jsem ztracený v myšlenkách na

včerejšek. Bylo pondělí a já musel zařídit spoustu věcí. Ahá, takže dnes je úterý. Začínám si vzpomínat.

Slunce nevystrčilo zpoza šedivých mraků ani jeden paprsek. Proč by se namáhalo, že...? Každopádně jsem měl štěstí. Šéf v práci nemocen, což znamená méně úkolů. Moje práce je velmi prostá. Stačí dojet autem k někomu domů, podívat se do okna, zazvonit a říct dobrou chuť pane, nebo paní. U někoho, kdo si objednává jídlo domů jsem rád, když zaplatí celou cenu. Většinou ani to ne. Dělán málo, ale výrazy lidí, kterým přišlo jídlo jsou k nezaplacení. Navíc ještě většinou v županu a žabkách.

Courám se s autem po městě jako šnek, mám to promyšlený. Když budu jezdit pomalu, tak budu mít méně objednávek, zapláceno dostanu stejně. Je jedno, jestli jsem jídlo dovezl padesáti lidem nebo pěti. Mám dobrý systém, zatím funguje bez problémů. Když mám hlad, můžu si sníst jeden

z řízků či palačinek, protože lidi nezajímá, kolik jich tam mělo být doopravdy.

Dnes je ovšem šéfovi dobře. Řve na celé kolo, že jsme líné kůže, ale zaplatit nám musí. Kdybych jen měl trochu odvahy a víc peněz v zásobě, klidně bych mu to oplatil. Ale dnes je tak těžké sehnat práci. První objednávka je do nějaké chaty na okraji města. Jedu dlouho, poslouchám rádio, které není skoro slyšet. Jsem už moc daleko od města. Ta chata měla být na okraji města, ale jak se zdá, asi jedu až na severní pól. Nevadí, nemusím alespoň lhát, cesta je opravdu dlouhá. Jsem na místě.

Opravdová, dřevěná chata, kde možná ani nemají záchod. S hezkými malými okénky, do kterých by se nevešlo ani mimino. Staré, ošoupané dveře, které budou určitě vrzat. Ale nesmím to vidět takhle, jsem moc negativní. Kdo by si objednával jídlo až sem? Asi tam nemají ani sporák či mikrovlnou troubu. Nebo se jim nechtělo jet tak daleko do města. Kdo ví. Teď je čas na moje dobře nacvičené divadlo.

Kouknu se do okna, nikde nikdo. Hledám zvonek, ale taky nic. Prohlížím si chatu se všech stran, nakonec mi nepřipadá zase tak moc malá. Celkem prostorná. Ale na špatném místě. Vždyť si ani nemůžou pustit rádio, posledních deset kilometrů už jsem neslyšel nic jiného, než otravný šum. Odhodím všechny obavy stranou. Usmívat se, milí vyraz a říct dobrou chuť.

Zaklepu. Ozvou se kroky a vyjde typický člověk, co si objednává jídlo domů.

Starý, mrzutý a velmi odpudivý padesátník, co si myslí, že je mu stále devatenáct. Na hlavě nepopsatelné něco, co mělo být nejspíš učesané vlasy. Pivní pupek napumpovaný k prasknutí

a strniště okolo páchnoucí pusy. Oči unavené a uši neumyté. Rozepnutý župan a velké, proužkované trenky. Tlusté nohy a ponožky v žabkách, vytažené až do půlky lýtek. Z pusy mu páchlo víc než jsem myslel. Vytrhl mi krabičku jídla z poloviny snědenou. V autě jsem se prostě nudil. S odpudivým výrazem zavřel dveře. Měl jsem pravdu, vrzali hodně.

Vracel jsem se pomalu ke svému autu, otřepávajíc se z toho hrůzostrašného zážitku.

Když tu se ozval našťvaný řev. Leknutím jsem nadskočil. Otočil jsem se a proti mně běžel ten nechutný muž se vzduchovkou v ruce a křičel.

„Ty zloduchu, jen tak tě odejít nenechám! Co si o sobě myslíš? Já nejsem hlupák jako ostatní. Zaplatil jsem si těch kuřecích kousků deset, ne pět. Jak může vaše firma posílat takové zločince!

Já tě uškrtím!“

Není divu, že jsem málem dostal infarkt. Když proti vám běží šílenec s puškou v ruce a županem, chtěli byste se taky vypařit. Jak já si to přál. Zase tolik jsem neudělal. Jsem moc mladý a krásný na to, aby mě zabil nějaký úchylný dědek, jen proto, že jste mu snědli jídlo. Tomuto pánovi asi nebylo jedno, že jsem ochutnal, co mu vezu. Ještě není ani čas oběda. Žádný můj idol se nenechal zabít dopoledne, je to moc ponižující.

Nejraději bych se propadl do země, ale byl jsem tak ohromený tím, co se kolem mě děje, že jsem nedokázal vytáhnout klíčky od auta a odjet. Nedokázal jsem se pohnout, jen jsem sledoval běsnícího muže, který obrátil pušku a vrazil mi do tváře takovou perdu, že jsem ani necítil, jak moc to bolí.

Ale nespádl jsem na zem, nýbrž do měkkého, jakoby do peřin. Vyděšeně jsem se kolem podíval. Hned jsem poznal ilustrace z knížky, kterou jsem jako malí kluk nesnášel. Jen mi nedocházelo, proč jsou nakreslené přes všechny čtyři stěny podivného pokoje. Opravdu jsem dopadl do peřin.

Nyní jsem seděl na okraji postele s peřinami a udiveně se rozhlížel okolo sebe. Jak jsem se dostal z té pustiny s chatou sem? Možná mám super schopnosti a dokážu se teleportovat. Mé prosby byli vyslyšeny. Zmizel jsem odtamtud, vypařil jsem se.

Najednou jsem cítil, jak nedokážu dýchat. Celé tělo jsem měl v křeči. Docházel my vzduch. Můj největší strach z udušení. Motala se mi hlava, ještě že jsem seděl na posteli. Začernilo se mi před očima. Jen tma a já. Pisklavý zvuk v uších se stupňoval, ale nejhorší bylo, že jsem s tím nemohl nic dělat.

Otevřel jsem oči, pisklavý zvuk se teď ozýval v pravidelných intervalech. Bílo, všude bílo. Už je čas oběda? Nevěděl jsem nic.

Konečně jsem poznal nemocnici. Doktor stál nade mnou a něco říkal. Chtěl jsem mu jednu vrazit, ale nedokázal jsem pohnout rukou. Nevadí, jednou mu jí dám. Prý je čas oběda. Měl jsem pravdu.

Nakonec se ukázalo, že jsem měl opravdu namířeno k tomu bláznovi, ale usnul jsem za volantem a naboural. Nic vážného mi není. Zjistili, že v té chatě je ubytován bývalí blázen, asi se mu to vrátilo. Nechtěl jsem nad tím přemýšlet. Jsem tady a mám jen otřes mozku. Měl jsem ale docela strach.

Už neujídám zákazníkům jídlo, dostávám svačinu alespoň na dopoledne. Ale, ne že bych se snad snažil. Jsem líný pořád stejně, možná i víc. Nemám rád svojí práci, ale v téhle době, říkám si, je těžké sehnat něco nového. Nesnáším chaty a starý, odpudiví zákazníci v županu a ponožkách a pivním pupkem. Včera to bylo prostě lepší, šéf byl nemocný, ale stále bych mohl být blázen. Svojí teleportaci trénuji jak nejčastěji to jde. Super schopnosti přece chce mít každý, no ne?

Ráno se nikdo neobtěžuje s úsměvem, ani já. Ale v duchu se usmívám. Ne, směji se na celé kolo, protože bych ještě mohl být blázen. Dostal jsem nový byt a později jsem přestal pracovat úplně. Mám nové přátele, bydlí ve stejném domě jako já.

Nejlepší na tom je, že nejsem blázen!

MUSÍM ZMIZET

DOPOLEDNE PLNÉ STRACHU

Ema Adamovská, 9. B

Nemám ráda davy. Ta spousta lidí pochodujících v jednom velkém chumlu jako stádo ovcí mi vždycky naháněla hrůzu. Rozklepají se mi nohy, ruce se mi třesou a ačkoliv se snažím sebevíc, nejsem schopná se svého strachu zbavit. Kdykoliv na ulici narazím na početnou skupinu stávkujících nebo jen vejdu do přeplněné restaurace, v hrdle se mi znovu objeví ten obrovský knedlík a já nemůžu polknout.

„Vždyť to je kravina,“ povídá pokaždé moje kamarádka Brenda „co tě na tom tak děsí?“ V odpověď jen pokrčím rameny, jakože nevím, a potlačím silné nutkání se jí vyplakat do náručí. Přitom si moc dobře uvědomuji, z čeho mám strach. Mám strach z neznámých tváří, z toho, co se skrývá pod jejich maskou. Jací jsou, co by mi mohli udělat. Bojím se, že si mě všimnou a že se na mě budou dívat a že si mě zapamatují. Co si o mně budou myslet? Že jsem ošklivá, tlustá a nemám vkus? A co když to bude ještě horší? Celému davu se nikdy nezavděčím a lhala bych, kdybych řekla, že mi je to jedno.

Hodně mi záleží na názoru druhých. Víím, že to není dobře, že bych se měla chovat tak, jak si já sama myslím, že je to správně – alespoň to mi vždycky tvrdí Brenda. Je moc chytrá. Ví, jak se má v různých situacích zachovat, umí člověku poradit a zbytečně si neláme hlavu s takovými hloupostmi, jako to dělám já.

Ale jsou to skutečně hlouposti? Jsem sama ze sebe zmatená. Mám pocit, že si ani nemůžu věřit. Mé tělo si dělá co chce a nedbá na to, o co jej prosím.

Kdykoliv má dojít k situaci, která mi nahání husí kůži, říkám si, že tentokrát bude všechno v pořádku, tentokrát to zvládnou. Říkám si to i dneska ráno, předtím, než s trhnutím vytahuji klíče ze zámku od svého bytu a vyrážím na Vánoční trhy, kde se mám okolo desáté hodiny sejít s Brendou. Je dvacátého třetího prosince a my jdeme oslavit svátky.

Na místo dorazím o chvíli dříve. Hned, jakmile vystoupím z tramvaje, mě do nosu udeří vůně trdelníku. Polita blahem přivřu oči a strčím ruce do kapes. Je velká zima, nesněží. Letos toho moc nenapadalo, ale lidé stále doufají, že by se na Štědrý den mohlo z nebes několik vloček snést. Já tomu sice moc nevěřím, ale nebudu popírat, že bych si to přála. K trhům se blížím pomalým krokem, nízký podpatek na mých kozačkách tiše klape.

Vydechuji teplý vzduch, který se v chladu rychle mění na bílou páru a mlží sklíčka na mých dioptrických brýlích. Zastavím se kousek před dřevěnými stánky. Stojí těsně vedle sebe, všechny jsou nadepsány a ozdobeny jehličím. Uprostřed trhů se vznešeně tyčí jehličnatý strom, na můj vkus je trochu přeplácáný. Nemůžu si pomoci – zlatá a modrá se mi k sobě prostě nehodí.

Vytáhnu ruce z kapes a vyhrnu si rukáv bundy, abych se mohla podívat, kolik je hodin.

Brenda by tu už měla být. Přemýšlím, že jí zavolám, ale nakonec ten nápad zavrhnou.

Brenda chodí vždycky pozdě a já mám ruce promrzlé až do morku kostí, do telefonu bych nebyla schopná nic vyřukat. A tak dál čekám.

Je tu spousta lidí. Někteří stojí opodál a popíjejí svažené víno, jiní na poslední chvíli nakupují dárky pro své blízké.

Jak je možné, že jsem si jich do teď vůbec nevšimla? podívím se.

Najednou se mi zdá, že se nepřehlédnutelný Vánoční stromek a spousta stánků někam vypařila. Vidím jen skupinky lidí a jediné, co slyším jsou jejich hlasy mluvící jeden přes

druhého tak, že ničemu není rozumět. Je to jako bzukot včel a mně se z toho motá hlava. Snažím se zachovat klid, ale není mi příjemné tu stát a pozorovat je. Nedělá se mi z toho dobře.

To bude v pohodě, říkám si stejně jako před hodinou, stejně jako téměř každý den. To zvládnou.

Nemůžu ale zastavit ten proud myšlenek, který mi prolétne hlavou. Nemůžu zastavit všechny ty pochybnosti, ten strach, tu hrůzu. Nejsem schopná to dostat z hlavy. Jsem opět chycena do toho víru, jenž mě nemilosrdně polapí ač se tomu bráním, jak jen mohu. Mám pocit, že se mnou ten vír pohazuje ze strany na stranu, otáčí mě dokola po svém obvodu. Nemám žádnou moc nad svým tělem, a tak jen stojím, kolena se mi podlamují a celé tělo se mi třese. Není to zimou.

„Čeho se vlastně bojíš?“ vytanou mi náhle v mysli Brendina slova. „Vždyť na tom nic děsivého není!“

Co když má pravdu?

Pevně zavřu oči a dýchám zhluboka. Promrzlé dlaně mám sevřené v pěst, dlouho nestříhané nehty se mi zarývají do kůže, ale to zjistím až později, když na rukou najdu malé krvavé rýhy. Nejsem schopna se pohnout, naopak srdce mi tluče jako o závod. Potím se. Napadají mě další obavy, další důvody, proč se cítím nejistá.

Všichni se na mě určitě dívají! A co si asi myslí? Budu všem k smíchu, vypadám nemožně. Chci pryč. Musím zmizet, musím se vypařit. Už to tady nevydržím. Chci pryč, chci pryč, chci pryč! CHCI PRYČ, JÁ CHCI-

A potom otevřu oči. Nic se nezměnilo - lidé se dál baví, povídají si, jedí a pijí a nakupují. Nikdo si mě nevšímá. Nikdo se ani nedívá mým směrem! Nikoho vlastně vůbec nezajímám. Tak proč se stále tolik bojím? Proč se mi pořád zvedá žaludek a já mám pocit, že budu každou chvíli zvracet? Vždyť je to všechno jenom v mé hlavě, celé jsem si to vymyslela! Vůbec ničemu nerozumím.

Z myšlenek mě náhle vytrhne známý hlas. Volá mé jméno. Otočím se a záhy mě polije konejšivá vlna tepla – je tady. Zmůžu se jen na nepatrný úsměv a ona se mě zeptá, jestli jsem v pohodě. Kývnu. Brenda mě zná lépe, než kdokoli jiný, a tak hned pozná, že to není pravda. Nicméně neřekne ani slovo, jen si mě přitáhne do pevného objetí.

Když mě pustí, omluví se, že přišla pozdě, prý se někde zdržela. Jen nad tím mávnu rukou a pak se od ní nechám dobrovolně vést mezi stánky Vánočních trhů.

Stále se bojím. Stále mám strach. Stále mi davy lidí nahánějí hrůzu. A možná, že se jich budu bát už navždy, co já vím. Nevadí mi to. Už ne. Ptám se sama sebe, jestli bych byla vůbec člověk, kdybych neměla z ničeho strach. A dokázala bych někdy něco, kdybych se se svým strachem nezvládla vyrovnat? Život není pohádka a já nemohu počítat s tím, že za mnou jednoho dne přijede princ na bílém koni a osvobodí mě. Ne – musím to zvládnout sama. A já to zvládnou.

Je to všechno jenom v mé hlavě.

Vánoční Chodba

Čas vánoční

Eliška Fichtlová

Jsme v půlce listopadu, a v nákupních centrech už mají vánoční výzdobu.

Vánoce miluji, ale takhle brzy slyšet koledy fakt nepotřebuji.

Už tak mi stačí že moje spolužačka Laura Každý den zpívá „dej bůh štěstí tomu domu“.

A já k tomu vždy dodám „Ať už Laura drží tlamu“.

Všichni se zasmějí ale Laura stejně nepřestane. A upřímně myslím, že nejsem jediná která by Lauru kvůli těm koledám nejradši utopila ve vánočním koňaku.

Víte co, přesuneme se k dnešku.

Nebudu tady podrobně probírat celé mé ráno, neboť i mě pěkně štve když mi někdo vypráví jak se mu ráno zasekla štětinka ze zubního kartáčku mezi zuby, a já jen kývám hlavou že mě to zajímá a že nemám nic lepšího na práci než poslouchat jak se hodinu někdo hrabe v puse.

Ani nemám náladu vyprávět jak jsem omylem usnula v metru a dojela až do Hájí.

Naštěstí do školy vyrážím o hodně dřív, takže jsem to stihla.

Jakmile jsem přišla do třídy, všichni ztichli.

Lucka ke mně jako první přistoupila a řekla: „Jsi v pořádku??“

„Proč bych nebyla??“ řekla jsem pak jsem se otočila na ostatní a řekla „tak řekne mi laskavě někdo co se tu stalo??“

Najednou ke mně přistoupila Markéta a řekla mi že jsem právě odešla na toaletu.

„Cože to je nesmysl, vždyť jsem právě přišla.“

V tu chvíli se otevřeli dveře Někdo za mnou něco zamumlal a ostatní rychle přistoupili k oknu.

Pomaloučku jsem se začala otáčet. Čím více se mé oči přibližovali ke dveřím tím více jsem se bála.

Když jsem se však otočila byla tam tma.

Teď jsem se začala opravdu bát. Koukala jsem se přeci na chodbu.

Tady vždy musí být vidět nějaké světlo. Vždyť je přeci ráno a škola má spousty oken.

Přesto jsem však neviděla vůbec nic.

Mezitím zazvonilo na hodinu a učitelka úplně v pořádku přišla do třídy jako by se nic nedělo.

Když Dominika zvedla ruku a zeptala se proč je na chodbě taková tma, učitelka se na ní podívala jako že nechápe o čem to mluví a že na chodbě žádná tma není.

Všichni jsme se v ten okamžik na sebe navzájem podívali a hned poté jsme se podívali na otevřené dveře kde jsme stále viděli černou tmou.

Celou výuku jsme se o tom nebavili. Poslední hodinu však někdo napsal lístek na kterém stálo že se všichni sejdeme u fontány jakmile vyučování skončí.

Jak někdo napsal, tak se také stalo.

Po vyučování jsme se všichni setkali u fontány nad parkem a debatovali jsme o tom co učitelka řekla první hodinu.

„vždyť na chodbě žádná tma není.“ nevěděli jsme co se stalo zatím jsme viděli tmou jenom mi takže jsme nevěděli jestli jsme v tom sami nebo to vidí i ostatní žáci.

Vrátili jsme se tedy do školy náhodných dětí jsme se ptali jestli také vidí tu tmou všichni odpověděli že ano. Nebyly jsme v tom sami všem se ulevilo ale přesto jsme si nedokázali vysvětlit jak to že tu tmou učitelka neviděla. Zeptali jsme se tedy kolemjdoucích učitelů a rodičů. Všichni se na nás podívali jako by nám chtěli změřit teplotu, a řekli nám že žádná tma ve škole není, a že by to prý ani nešlo když tu jsou všude okna.

Ani my jsme si nedokázali vysvětlit jak to že nic na chodbách nevidíme, ale přesto jsme věděli že do vánoc se to musí napravit.

Týden po této události nám učitelka řekla že nás ředitel požádal abychom jsme vytvořili výzdobu kterou následně rozmístíme po chodbách aby už i naše škola byla plná vánoční atmosféry.

Vytvořili jsme tedy červenobílé řetězy, různé malby, vytvořili jsme betlém a sehnali jmelí které jsme různě po škole rozmístili.

Upřímně musím říct že to nebylo lehké když jsme vůbec nic neviděli, naštěstí jsme ale všichni znaly chodby školy, takže jsme vše připravili. Učitelce nás pochválila za skvěle odvedenou práci, a my jsme se hrdě vrátili do třídy.

A když jsem odcházela domů nikdo mi řekl: „zítra přijď před školu.“

Nevěděla jsem kdo mi to řekl, protože jsem ho neviděla ale přesto mě jeho slova zarazila. „vždyť zítra je sobota“ řekla jsem, ale nikdo už se neozval.

Celou noc jsem nespala, přemýšlela jsem proč zrovna v sobotu, a vždyť mi ani neřekl v kolik se máme sejít. Vstala jsem tedy v šest jako normálně. Připravila jsem se, napsala rodičům že jedu na doučování a vyrazila.

Cestou jsem stále přemýšlela nad tím co se poslední dobou děje, nejhorší na tom bylo že jsem si sama nedokázala odpovědět.

Když jsem se blížila ke škole, zahlédla jsem u ní skupinku lidí. Když jsem se k ní ještě přiblížila. Zjistila jsem že to je má třída. Najednou někdo za mnou promluvil. „tak si tady“ byl to ten samý hlas jako jsem slyšela včera.

Otočila jsem se a uviděla nějakého kluka.

Vůbec jsem ho neznala a zdálo se že on vůbec neznal mě.

Přesto jsem se ho však zeptala co se tu děje. Neodpověděl mi.

Došli jsme tedy ke škole a najednou začal vyprávět o té tmě kterou vidí jen žáci a učitelé o ní nemají ani ponětí.

Pak řekl že přemluvil školníka aby nás pustil dovnitř a my to tam prozkoumáme.

Čekali jsme tedy před vchodem. Asi za deset minut vážně přišel školník, otevřel nám, rozhlédl se, a přikázal nám abychom rychle vešli.

Všichni jsme se setkali v divadle, školník něco zamumlal na toho hochu a pak odešel.

Třída ztichla. Asi minutu bylo trapné ticho které mě donutilo se ho poté zeptat proč si vlastně vybral nás. Odvětil že naše třída se jako jediná snažila něco vymyslet, aby se do vánoc chodby pro žáky opět zviditelnili. Také řekl že už dokáže zahlédnout obrysy chodby. „nevím jak to dokážu, prostě jsem najednou viděl lépe.“ opakoval.

„podle mě je ze všech těch událostí vyděšen“ pošeptala mi Lucka .

Přikývla jsem a dále jsem poslouchala jeho výklad.

„podle knih které jsem četl, naše škola není dostatečně vánočně naladěna. Ano výzdoba na stropěch visí betlém svítí a jmelí se také hodí, ale pravého ducha vánoc jsme ještě nevyvolali.“

„co tedy máme dělat?“ zeptala jsem se.

Řekl nám že pravého ducha vánoc nevyvoláme pouhou ozdobou ale tradicemi které o vánocích kolují od domu k domu.

Najednou nám začal rozdávat práce. „vy najděte ve skladu obrovský strom který dáme do atrie a následně ho ozdobte.

Vy najděte rádio a nějaké Vánoční koledy. Vy zas jděte za školníkem a domluvte se aby se zvonění změnilo také na vánoční koledy. A vy čtyři se mnou pojďte.“

ukázal na naši čtveřici kde jsem byla já, Lucka a další dvě holky.

Zavedl nás dolů do kuchyně a ukázal na lednici. Otevřela jsem jí a hle!!! je tu těsto

Lucka začala jásat že budeme dělat cukrový a rychle se vrhla k lednici. A tak všechna práce začala.

Kluci našli velký stromek dali ho do atrie a následně ho ozdobili. Další skupina našla radio i koledy a začala je pouštět. V ředitelně mezitím školník upravil zvonění jako koledy, a my jsme v kuchyni zdobili cukroví. Jakmile jsme se však podívali na chodbu byla stále stejně černá.

Hoch řekl že neví v čem je ta chyba. Všichni byli naštvaní že celý den promarnili zbytečnou práci. Tak jsem se zamyslela a pak mě to napadlo. Stoupla jsem si na židli a pravila „pořád nám chybí spoustu tradic, ano ozdobili jsme strom, připravili koledy, uvařili cukroví. Stále jsme však neuskutečnili spoustu dalších tradic. Nemáme prskavky které se často zapalují než zazvoní zvonek, a ten také nemáme, a co kapr? Nejznámější vánoční pokrm a mi ho nemáme ani namalovaný.“

najednou se někde zezadu ozvalo: „a co dárky, i pouhý pomeranč dokáže zvednou náladu.“

„přesně tak“ řekla jsem. Pak jsem skočila na zem přistoupila k Lukášovi, (jméno toho kluka) a zeptala jsem se jestli by nevadilo že by všichni přišli i zítra. Všichni ztichli a nedočkavě čekali na odpověď. „myslím že by to šlo“ řekl a všichni okamžitě začali jásat.

Když jsem přišla domů mamka seděla na gauči s očima plné slz.

Přišla jsem k ní a Zeptala jsem se co se děje. Řekla mi že nic, a zeptala se jestli bych zítra nechtěla jít ke kamarádce. Odvětila jsem že ráda půjdu a maminku jsem objala.

V neděli se celá třída zase sešla v v divadle.

U spousty lidí jsem viděla různé hračky, balící papíry. Mašle, krabice a tak podobně.

U jiných zas tašky plné jídla, a Já a Lucka jsme přinesli spoustu prskavek. A Lukáš zazvonil zvonkem aby se všichni ztišili.

Každému zas rozdal práce. Jedna skupina vařila, další balila dárky a další dokončovala výzdobu.

Za dobu co jsme pracovali se za námi pořád chodil dívat pan školník, a vždy zas s úsměvem odešel. Konečně byla práce hotová ale pořád byla na chodbě černočerná tma.

Ostatní sklonili smutně hlavu a jen já a Lukáš jsme se usmívali jako bychom přesně věděli proč nic nevidíme. Ostatním jsme řekli ať jdou domů a že děkujeme za všechno a všichni jen kývli a mlčky odešli.

Celý zbytek dne jsme potom všechno dodělávali aby bylo vše připravené na pondělí.

Rozloučili jsme se a šli domů.

Když jsem přišla domů tak se maminka zeptala už docela v dobré náladě, jaký jsem měla den, a jak se těším na zítřek.

Zrudla jsem. „ona o tom ví??“ řekla jsem si v duchu. „ a co je vlastně zítra??“ zeptala jsem se.

„no přeci vánoční trhy“ řekla a podívala se na mě jestli jsem v pořádku.

Ulevilo se mi „počkat zítra jsou vánoční trhy !! vždyť uběhl jen týden“ zařvala jsem. Maminka se na mě podívala vyděšeněji než předtím „cože vždyť už je prosinec“ řekla. Nemohla jsem tomu uvěřit vždyť ještě před týdnem jsme byli v půlce listopadu, a teď že je prosinec?! Vběhla jsem do pokoje, vytáhla z kabelky mobil a podívala jsem se na datum. Vážně byl prosinec. Celý večer jsem se štípala abych se z toho hloupého snu dostala. Nakonec jsem ze všeho toho strachu usnula.

Ráno mě mamka vzbudila zpíváním si vánočních koled. Znova jsem se podívala na datum jestli se mi to vážně jen nezdálo. Ale ne, vážně to byla realita které jsem pořád nemohla uvěřit. Radši jsem tedy rychle vyrazila do školy. Celá třída stála před školou a čekala. Když jsem přišla a zeptala jsem se proč nejdou dovnitř nic mi neřekli. Když jsem se však sama chtěla vydat do školy, zastavili mě a řekli mi že čekají na Lukáše abychom všichni do školy vstoupili společně.

Pět minut na to se vážně k naší partě přidal Lukáš, a řekl že že na teď všichni vstoupíme. „tři...dva...jedna...ted!!“ všichni jsme vtrhly do šatny a začali se rozhlížet. Viděli jsme. Ano viděli jsme všechnu tu práci kterou jsme přes víkend udělali. Podívali jsme se kolem sebe na ostatní žáky také viděli všichni jákali. A dokonce i učitelé se nad výzdobou pozastavili aby si ji prohlédli.

Náhle zazvonilo tak jsme všichni rychle běželi do třídy, a usadili se na svá místa.

Chvilí bylo ticho, pak se otevřeli dveře a vešla učitelka a za ní pan ředitel.

„to vy jste toto všechno udělali??“ řekl vážně.

Celá třída rázem zkameněla, po chvíli trapného ticha jsem se zvedla a pravila. „ano pane řediteli, chtěli jsme pouze tuto školu více obohatit vánočními tradicemi, rozhodně jsme nechtěli dělat neplech.“ Všichni se na mě podívali a následně se usmáli. Ředitel se pak také usmál a učitelka nakonec také. Všem nám poděkoval za naši úctyhodnou práci a že takhle krásné vánoce vskutku nikdy nezažil. Rozloučil se a chystal se odejít.

Když byl však ve dveřích tak jsem mu řekla. „ale největší dík si zaslouží Lukáš bez něj by nás toto všechno vůbec nenapadlo“.

„A z jaké je třídy ??“ zeptal se pan ředitel zvědavě. „nejspíše osmá devátá“ odpověděla Dominika. Ředitel se na ní však podíval poněkud vystrašeně, a řekl nám že žádný Lukáš není v osmé či deváté třídě, a že na škole jsou jen dva Lukášové. Jeden z první třídy a druhý ze třetí.

Všichni se na něj vyděšeně koukali jako že to není možné.

Ale já se sama pro sebe usmála a v duchu si řekla „ Asi nám sám duch vánoc pomohl“.

Když jsem po vánočních trzích šla sama domu, všimla jsem si že v parku sedí Lukáš. Šla jsem k němu a řekla mu všechno co nám řekl pan ředitel. Lukáš se zasmál podíval se na školu a řekl :

Duchem vánoc se stane ten kdo se snaží vánoce chránit a všem ostatním dokáže vdechnout vánoční atmosféru. Tys to dokázala a díky tomu budeš příští rok novým duchem vánoc.“

usmál se a zmizel. Podívala jsem se na oblohu usmála se, a řekla jsem „Možná tu Lauru nakonec neutupím v tom vánočním koňaku.!

